

www.merhabahaber.com

f facebook.com/akademiksayfalar

CİLT: 17 • SAYI: 10
5 NİSAN 2017 ÇARŞAMBA

Merhaba

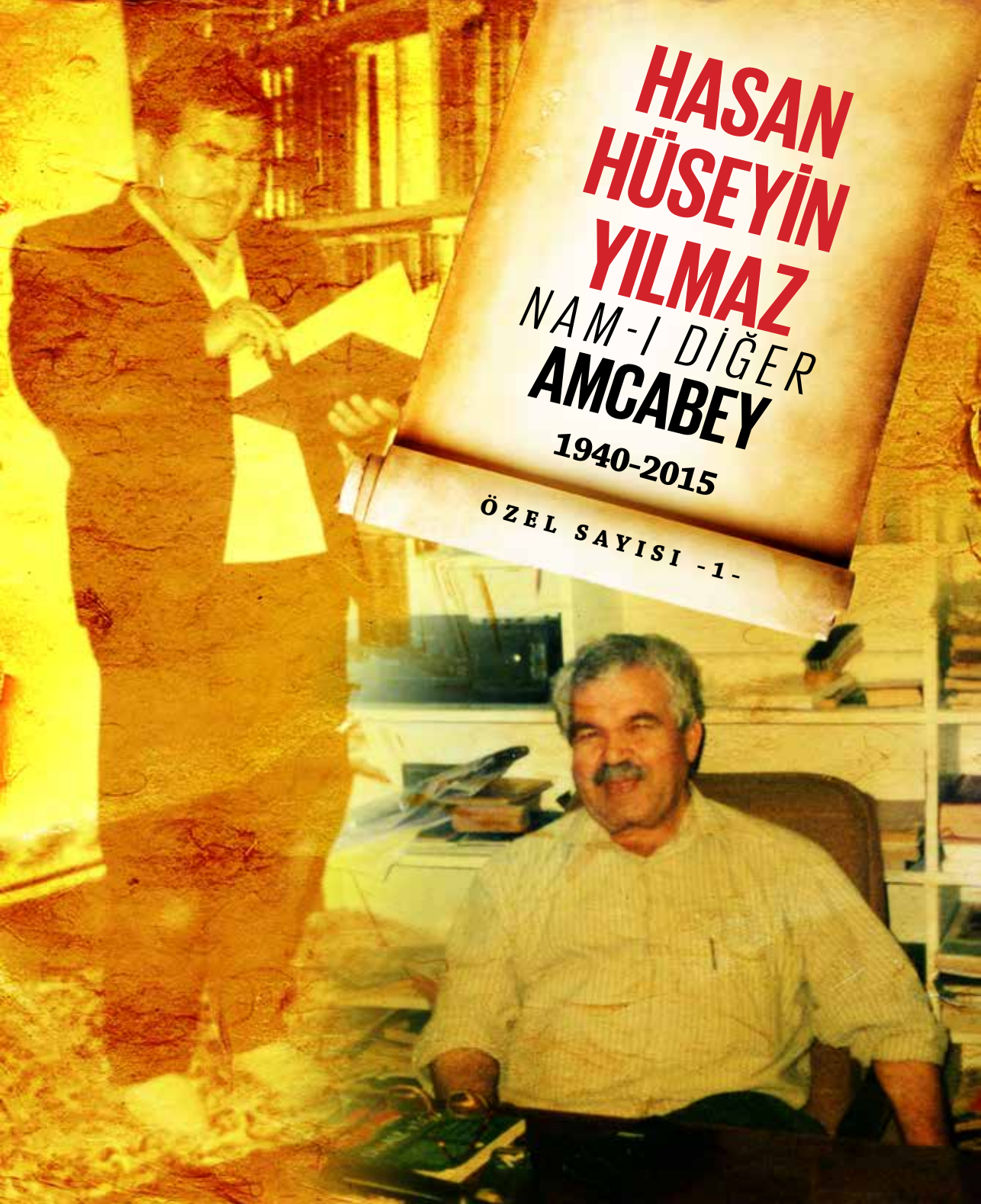
gazetesinin her Çarşamba
okurlarına armağandır.

Kurucusu:
Mehmet Ali UZ

KADEMİK

Sayfalar

Hazırlayanlar: **Serdar CEYLAN - S. Melik KAYA**
srceylan@hotmail.com - s.melikkaya@gmail.com

**HASAN
HÜSEYİN
YILMAZ**

**NAM-I DİĞER
AMCABEY**

1940-2015

ÖZEL SAYISI -1-

KONYA'NIN AMCABEY'İ HASAN HÜSEYİN YILMAZ HOCA

Konya'nın Amcabey'i Hasan Hüseyin Yılmaz Hocam ile tanışmamız da 1980'li yılların sonuna dayanıyor. Merhum (baba dedem) **Hacı Muhasip Mustafa Ali Ceylan** (1928-28.02.2015)'in⁽¹⁾ ahababı olan Yılmaz Hocamız, o yıllarda Tuzlukçu'da görev yapmaktaydı. Dede-min ve babamın, din, edebiyat, tarih konulu sohbetlerde çok sık ismini andığı, Yılmaz Hoca da dedem ve dedemin babası gibi kitaba meraklı idi.

Dede-baba dostu; Hasan Hüseyin Yılmaz Hoca'mızın emekli olup, Konya'ya yerleşmesi ve sahaflığa başlamasıyla bizim de dostluğumuz başlamış oldu. Dede-mle Amcabey'in **Koyuncu Pasajı**'ndaki dükkânına ilk ziyaretimizden sonra, özellikle haftasonları ilk uğradığım yer burası olmuştu.

Aradığım her kitabı, en uygun fiyata ve en kısa zamanda temin ederdi. Okumamda yarar görmediği kitaplar ise bir türlü bulunmazdı. Biz de ısrar etmezdik. Dede-m, babam ve bizlerden hal hatır sorar, derslerimizi, yazıp çizdiklerimizi merakla dinlerdi. Hacı Muhasip'e selamla, bizi uğurlardı.

Dedemin rahatsızlığında da zaman zaman görüştüğümüz Amcabey ile dedemin vefatı (28

Şubat 2015) üzerine uzun bir konuşma yapmıştık. Hatıralarını not ettirmiş, bizler için dua etmişti. Merhum dedem için Akademik Sayfalar'da hazırlanan özel sayı ve neşrettiğimiz kitabı için de uzun bir telefon konuşması yapmıştık.

Konya'nın gerçek manada son sahaflarından olan Amcabey'in hayatını ve hatıralarını kaleme almak için 2000'li yıllarda bir kaç kez teşebbüs etmiş, kendisi ile görüşüp notlar almıştım. Bu notları derleyip, dost ve yakınlarının yazıları ile neşretmek, vefatının ikinci yıldönümünde "Hasan Hüseyin Yılmaz, Nam-ı Diğer Amcabey" özel sayıları ile kısmet oluyor.

Rabbim mekanını cennet eylesin...

HASAN HÜSEYİN YILMAZ (1940-2015)

Konya'nın Hadim ilçesinin Gezlevi (Korualan) Köyü'nde 1940 yılında doğdu.

Babası Cennetler sülalesinden Süleyman ile Ayşe (Koca Haşşa)'nin oğlu **Bayram Ali Yılmaz** (1317-1989)'dir. Annesi Ahmet Hocalardan Halil Efendi'nin kızı **Anakız Hanım**'dır⁽²⁾. Babası Bayram Ali Yılmaz'ın dedesi Kes-tek Hüseyin'dir.

(1) Vefatının 1. Yılında Hacı Muhasip Mustafa Ali Ceylan (1928-2015) Özel Sayısı, Akademik Sayfalar, 24 Şubat 2016, C. 16, S. 5, s. 65-80.

(2) Yılmaz ailesi, Konya, Hadim ilçesi, Korualan (Gezlevi), Hıdırlık Mahallesi, 29 Cilt, 13. Hane'de nüfusa kayıtlıdır.

Asker Hasan Hüseyin Yılmaz (1940-2015)

Süleyman, Meryem (Öztürk), Zeynep (Akyıldız) ve Aşşe (Yeşil) isimli kardeşleri vardır.

Hasan Hüseyin Yılmaz, ilkökulu Korualan'da bitirdi. Köyünde Gezlevi Molla Mehmet Efendi'den Kuran-ı Kerim, Arapça ve yazı dersleri aldı. Annesinin vefatı üzerine tahsiline devam edebilmek için Konya'ya geldi. Konya'da Yeni Kur'an Kursu'nda tahsilini devam edip, Akören'in Alan, Aydın'ın Balta Köyü'nde, Tire ve Mersin'in Erçel Köyü'nde imamlık ve fahri talebe hocalığı yaptı.

1960-1962 yıllarında askerliğini Denizli ve İskenderun'da tamamladı.1964 yılında Yalvaç'da imamlık sınavını kazanarak, Yalvaç'ın Sücüllü Kasabası'nın Harman Mahallesi'nde imam-hatip olarak resmi vazifesine başladı. 1966 yılında Çumra Kır Mahallesi Camii'ne tayin oldu ve oniki yıl burada görev yaptı. Daha sonra da Akşehir Tuzlukçu'ya tayin oldu ve emekli oluncaya kadar Tuzlukçu'da görev yaptı. Hasan Hüseyin Yılmaz 1960'lı yıllarda Çumra'ya

İmam Hasan Hüseyin Yılmaz Hoca (1940-2015)

yerleşen, aslen Ayas (Avcıtepe) Köyü'nden Fatma Hanım (1911-2000)⁽³⁾ ile Mehmet Dünder (1908-2002)'in⁽⁴⁾ kızı **Ayşe (Ayiş) Hanım** ile evlendi. Ali Tunahan (1973) ve Zehrahan (1976) isimli çocukları oldu.

Oğlu **Ali Tunahan Yılmaz** (1973), Özlem Hanım ile evlendi. Mehmet Alpaslan (2014) isimli bir oğlu oldu.

Kızı **Zehrahan Yılmaz Seyhan** (1976), Taşkent Ilıcapınar Köyü'nden Mustafa Seyhan (1941) ile Hatice (Dünder) Hanım'ın (1950) oğlu Mustafa Seyhan ile evlendi. Mustafa Seyhan, Selçuk Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nden 1994 yılında mezun olmuş, 2005 yılından günümüze Taşkent Şehit

(3) Bozkır Taşbaşı Köyü'nden Osman Hoca ile Fatma Hanım'ın kızıdır.

(4) Abdülbaki oğlu Hatip Abdurrahman Hoca (1870-1945) ile Hatip Mehmet'in kızı Ayşe Hanım (v. 1920)'in oğludur. Fatma Hanım (1911-2000) ile evlendi. Nadire (Hacı Mehmet Dünder eşi) (1932-2008) Hüsnü (1935-2012), Sami (1940), Ayşe (1948) Hatice (1950) ve Mustafa (1957) isimli çocukları oldu. 6 Şubat 2002 tarihinde vefat etti, Hacı Fettah Mezarlığı'na (116 ada, 122 parsel) defnedildi. Oğlu Mustafa Dünder, 1979 yılında Selçuk Üniversitesi Eğitim Enstitüsü'nden, 1985'de Eğitim Fakültesi Tarih Bölümü'nden mezun oldu.

Hasan Hüseyin Yılmaz (1940-2015)

Öğretmen Abdurrahman Nafiz Özbağrıaçık Anadolu Lisesi müdürü olarak görev yapmaktadır.

Seyhan çiftinin, Abdullah Yılmaz (1996), Hatice Betül (1997), Ayşegül (1999) ve Hilal (2005) isimli çocukları oldu. Abdullah Yılmaz Selçuk Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde, Hatice Betül Necmettin Erbakan Konya Üniver-

tesi Ereğli Türkçe Öğretmenliği'nde öğrenimlerine devam etmektedirler, Ayşegül lise son sınıf, Hilal İmam-Hatip Ortaokulu 6. sınıf öğrencisidir.

Amcabey emekliliğinin üçüncü yılından başlayarak, 1989-2005 yılları arasında sahafılık yapmıştır.

Amcabey, gençlik yıllarından itibaren günlükler tutmuştur. Vefatı üzerine evindeki kitaplığında tespit ettiğimiz bu günlükler, kendisini daha yakından tanımamıza yardımcı olmuştur.

Hasan Hüseyin Yılmaz, 25 Nisan 2015 cumartesi günü vefat etti. Konya Hacı Veyis Camii'nde kılınan öğle namazını müteakip, Üçler Mezarlığı'na (144 ada, 1662 parsel) defnedildi.

Eşi Ayşe Yılmaz ise 5 Eylül 2016 pazartesi günü vefat etti. Konya Hacı Veyis Camii'nde kılınan öğle namazını müteakip, Üçler Mezarlığı'na eşinin yanına defnedildi.

Allah rahmet eylesin...

AMCABEY HATIRASINA

M. Emin
BAHAR

Hasan Hüseyin Hocayla aynı köylü olmamız nedeniyle anne ve baba tarafından yakın akrabalık bağlarımız var. Onunla ilgili ilk hatırladığım hatıralardan biri köy okulunda öğretmene sorduğu bir soruydu. Benden bir sınıf yüksekte olmasına rağmen çoklu sınıf şartlarında ders görüyorduk.

Bir gün öğretmen sosyal bilgiler dersinde Hasan Hüseyin Yılmaz'a söz verdi. O'nun sorduğu soru şu an çok basit gelebilir belki ama o gün bugündür unuttuğum bir hatıra olmuştu. Şöyle sormuştu:

- **“Öğretmenim, tarihte Budin olan şehir bugün Budapeşte mi oldu?”**

Yıllar sonra farklı ilçelerde memuriyetimiz olmasına rağmen, ailecek ziyaretlerimiz o günün şartlarında eksik olmadı.

90'lı yıllarda emekli olduktan sonra **Zafer'deki Koyuncu Pasajı**'nda kiraladığı dükkanda sahaflığa başlamıştı. Dönemin en çok uğranılan yerlerinden biri olan Kitapçılar Pasajına sık sık yolum düşüyordu. O güne kadar olan bilgi birikimini kitap dükkanını açarak değerlendiriyordu. Konya'da birçok kişinin ihtiyacı olan eski yazma kitaplarının arandığı adresi olmuştu. O dönem ansiklopedi ve dini kitaplar çok yaygındı.

Hatta bir keresinde yeni ofis

açan bir esnaf ofis girişindeki dolabına uygun bir set istemişti. O anda biz ansiklopedi seti istediğini düşünmüştük ama müşterinin istediği eski el yazmaları tarzında ya da hadis seti gibi bir şey istiyordu. Tek amacı girişte müşteriye hem bilgili olduğunu hem de dindar olduğunu göstermekti. O dönemin moda alışverişlerinden biri de bu tarz alışverişlerdi.

Uzun dönem sahaflık yaptığı kitapçılar çarşısında “Amcabey” ismiyle bilinen bir marka olmuştu. Kitapçı dükkanındaki yoğunluğuna rağmen küçük oğluma yaz döneminde Kuran öğretmeyi de görev bilmişti.

Sevecen yapısı, hoş sohbeti ile herkesin sevdiği bir kişi olmuştu.

Düğünlerimizde bizi yalnız bırakmazdı. **Koyuncu Pasajı**'nın internet kafelere dönüşmesinden sonra bir süre **Rampalı Çarşı**'da faaliyet gösterse de yaşının ilerlemesi ve zamanın değişmesi sonucu kitapçılık mesleğine ara vermek zorunda kalmıştı. Benim de hayalimde olan kitapçılık mesleğini o emekli olduktan sonra gerçekleştirmişti.

Siyasi konularda birçok zaman tartışmalarımız olsa da bilgi birikimi ile yaşayan bir tarihçi olmuştu.

Her daim aklımızda Amcabey olarak kalmaya devam edecek.

Ruhun Şad Olsun!

Prof. Dr.
Hasan BAHAR

HASAN HÜSEYİN YILMAZ, NAM-I DİĞER AMCABEY

Rahmetli babaannem Ayşe Bahar'dan geçmişin hikayelerini çok dinlemiştim. Babası köyümüz Gezlevi'nin otuz üç yıl imamı olan **Hasan Efendi** ve annesinden dedesi **Ahmet Hoca** da daha önceki imamı idi.

Ahmet Hoca dedemin gelecekle ilgili tahminlerinden hep söz eder dururdu. Diğer taraftan annemin de dedesi olan Hasan Hoca ile kardeşti. Bir kardeşleri de **Nasıf (Nasuh) Hoca** idi. Köyümüzde Ahmet Hocalar lakabı pek kalmadı ama rahmetli **Hatip Dayı (Ahmet Şimşek)** de onun adını aldığı bir torunu idi. Hasan Hocalar soyadlarını **Özer** alan ve **Nasıflar** da **Kulaksız** soyadlarını alan akrabalarımız.

Kitap ilgisi ve sevgisi için bir gelenek olmalı. Yukarıdaki künyede hocaların olması buna işaret ediyor gibi. Mesleği imam olan **Hasan Hüseyin Hoca'yı** on beş yaşlarımda köyün camisinde Cuma Hutbesi okurken tanıdım. Köyün dışında imamlık yaptığını öğrendiğim bu zat misafir hoca olarak o gün camide namaz kıldırılmıştı. Yine o sırada öğrendim, cemaatten tanıdığım evinin alçak öğünde yakan top, istop, bucak ve çelik çomak oynadığımız **Bayram Ali Dayı'nın** oğlu imiş.

Birkaç yıl sonra Hadim Lisesi'nden babamın ölümü üzerine

Konya'ya amcamın yanında Gazi Lisesini okumaya başlamıştım. Bir akşam yatılı misafir olarak gelecek Hasan Hüseyin Hoca gelmişti. O akşam amcamla kitaplar ve tarihî şahsiyetler üzerine bir sohbet başladı. Bu sohbet gecenin geç vakitlerine kadar sürmüştü.

Amcam **Mehmet Emin Bahar** imkânsızlıklar nedeniyle Lise 2. Sınıftan terk etmesine rağmen 1960'lı yıllarda almaya başladığı kitaplarla yüzlerce ciltlik bir tarih kitaplığı oluşturmuştu. Okuduğu bilgileri çevresi ile paylaşmayı seviyordu. Hele konuştuklarını anlayan birisi de varsa mutluluğu yüzüne yansıtıyordu.

Belli ki muhatabı Hasan Hüseyin Hoca da onun gibi tabir yerinde ise bir **kitap kurdu** idi. Her ikisinin sohbetini dinlerken gecenin vakti sabaha dönmüştü. İlk hutbesinde hissettiğim gibi bu sohbette de gördüm ki Hasan Hüseyin Hoca sadece günahları ve sevapları art arda sıralayan klasik bir imam değildi. Ezberini bozan, okuduğundan bir şeyler çıkararak, düşünen ve yorumlayan bir kişi idi.

Yıllar sonrası İstanbul Üniversitesi, Boğaziçi ve Bilecik'teki askerlik görevim bitmiş, Konya'da Selçuk Üniversitesinde görev başlamıştım (1985, 3 Aralık). Bu vesile ile Hasan Hüseyin

Hoca ile yolumuz bir kez daha keşişti. Kendisi ile bir karşılaşmamızda emekli olduğunu Konya'da bir sahaf dükkanı açacağını söyledi. Birkaç hafta geçtikten sonra **Zafer Meydanı Koyuncu Pasajı'**nda bir "**Amcabey**" adındaki sahaf dükkanını açtığını öğrendim ve bu günden sonra işten eve dönüşümde her akşam mutat olarak Amcabey'e uğradım. Bu belki on belki 15 yıl sürdü..

Geçmiş tarihten, köyümüzden, insanlardan, kitaplardan ve güncelden konuştuk. Sahaflara gitmek İstanbul'da benim için bir alışkanlıktı. Konya'da böyle bir yer olması beni rahatlatıyordu ama Amcabey'le sohbetin ayrı bir tadı vardı. Zira o en küçük şeylerden bir sonuç çıkarmasını biliyordu.

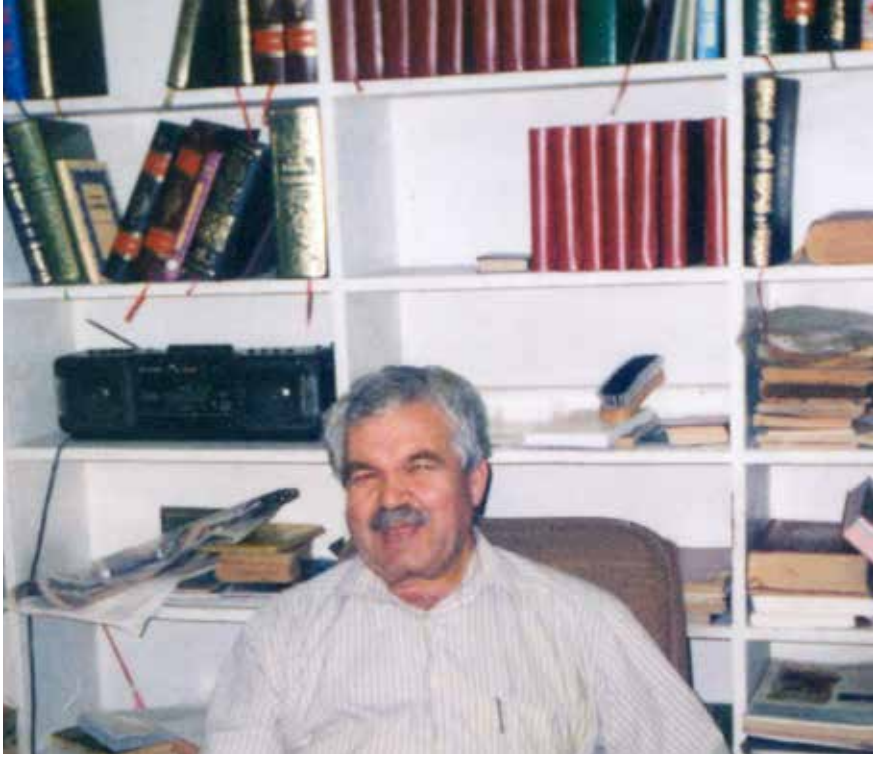
Kendisine sahaf ismi olarak neden "Amcabey" ismini seçtiği-

ni sorduğumda, **İskenderun**'da sıkça gittiği sahafın Amcabey olduğunu ileride açacağı sahafın bu isimde olacağını o günlerde tasarladığını söyledi.

Görüldüğü üzere askerlik yaparken bile yolu kitapçılara uğruyor ve kitaplarla ilgili planlar kuruyordu. Zaman zaman Amcabey'e imamlık yaptığı **İçeri Çumra** ve **Tuzlukçu** gibi merkezlerden insanlar gelirdi. Bu da onun geride iyi izlenimler bıraktığının görüntüsü idi. Kitap sevgisi bazı insanları halktan koparır. Anlaşılan o çevresi ile de dengeli bir ilişki içinde idi.

Çoğu kez halktan ilginç kişilikleri anlatır ve onların hikayelerinden ders çıkarırdı. Bir keresinde insanlarla ilgili bir değerlendirmesinde **Tuzlukçulu Topal Mehmet**'in⁽¹⁾ hoşuna giden bir

(1) Editör (S. C.) notu: Tuzlukçu Yukarı Mahalle 48.

sözünden hareketle onun hayat felsefesini şu şekilde aktarmıştı; **İstiklal Savaşı Gazisi** olan Topal Hacı hayatının geri kalanını trene atlar ülkemizi gezer durur ve çok insanlarla karşılaşır.

İnsanlarla ilgili bakışında bu tecrübeden esintiler vardı. Bu yüzden her insanın bu dünyada Allah tarafından belirlenmiş görev kadrosu vardı. Bir kişi ölürse onun yerine mutlaka bir atama daha yapılırdı. Amcabey'in anlattığı aslında Topal Tahir üzerinden kendi hayat felsefesi idi. İyi ve kötü demeden insanlara iyi bakabilmeli idi. Onları yaratan ve görevler veren Allah'tı.

Hafta sonu (12 Mart 2016) Ticaret Odasındaki "Tarih Öncesi Konya" konuşmamı yaptıktan sonra Sahaflara geçtim. Amcabey'in sahafının olduğu Koyuncu Pasajı'nda şimdilerde eski kitap alımı satımı yok.. İnternet Kafeler aldı. Rampalı Kitap Pazarı'na geçtim. Eski kitaplar da alınıp satılıyor ama genellikle kokusunu

kaybetmiş yeni cilt taze kimliksiz kitaplar. Eski kitapların pörsümü olsa da elden ele el değişiren okuyanlarının parmaklarının, nefeslerinin ve bakışlarının dolaştığı cefakar kitaplar yok. Günü birlik tek sınavlar için okunan birkaç gün ömrü olan kitaplar işgal etmiş rafları.

Gözüm rafları gezerken, Topal Tahir'in anlatısında olduğu gibi, acaba Allah, Amcabey'in güler yüzlü kitapları içine sindirmiş gerçekten insanlara amcalık hisini veren bakışlarını kime vermiş diye düşündüm. Evet ben de öyle düşünüyorum **kimsenin kadrosu boş kalmayacaktır.** Dünya bir devri daim içindedir. 1960'lardaki İskenderun'daki Amcabey kadrosunu Hasan Hüseyin Hoca 1980 ve 1990'larda Konya'da temsil ediyordu. Kitapçıları gezip dolaşın kıyıda köşede bir Amcabey olacaktır.. Yoksa da kim bilir başka bir şehrimizde ortaya çıkacaktır.

Hocamız, sahafımız ve amcamız Amcabey'i ölümünün seneyi devriyesinde Rahmetle anıyoruz..

hanede nüfusa kayıtlıdır. Hüseyinoğullarından Mehmet oğlu Hüseyin Sayın (1288-?)'in oğludur.

AMCABEY HASAN HÜSEYİN YILMAZ

Abdurrahman
YANAR

Amcabey'i çocukluk yıllarımdan beri tanıyorum. Oküyden dışarda okuduğu için ara sıra köye geldiği zaman öğrendim, Bayram Ali Dayı'nın oğlu olduğunu. Rahmetli bizlerden büyüktü. Abimiz idi. Biz ilkokulda iken, o gurbette Kur'an Kurslarında okuyordu. Çeşitli yerlerde imamlık görevlerini yaptıktan sonra emekli olup, Konya merkezde Özalkent'e yerleşti. Biz Binkonut tarafındaydık. Ailece evlerimize gelir giderdik. Özel günlerimizde beraber olurduk. Oğlumun düğününde de kızımın düğününde de davetlilere dini sohbetler vermesi için çağırduğım zaman hemen geldi. Toplananlara hoş sohbetlerde bulunurdu.

Koyuncu Pasajı'nda açtığı sahaf dükkanına devamlı giderdim, sohbet ederdik. Sohbetleri dinleyen sıkılmaz akıcı olurdu. İnsan zevkle dinlerdi. Bu beraberliklerde şuna da şahit oldum. Benim beceremediğim sabrı o usulüne göre beceriyordu. Gelen birisi sinirli bir şekilde konuştuğu veya davranışta bulunduğu zaman gayet yumuşak ve sakin bir şekilde çeşitli menkıbeler anlatarak ortamı ve karşısındakini yumuşatarak olayı tatlıya bağlardı. Yani hemen celallenmezdi. Bizlerin kahvehane ve oyun alışkanlığımız olmadığı için vakit geçirme, hemşehrilerle buluşma ve sohbet yerimiz onun yanı olurdu.

Daha sonra Rampalı Çarşı'ya taşındı. Orada da yalnız bırakmadık. Devamlı yanına gittik. Sonra orasını da kapattı. Bizler de bir eksiklik meydana geldi. Aradan zaman geçti, bir gün İplikçi Camii yakınında karşılaştık. Duvarın üstüne oturduk. Biraz lafladıktan sonra elindeki çantayı göstererek nükteli bir şekilde: "**Erken yaşta Arapça kursuna başladık**" dedi.

Aradan kısa bir zaman geçtikten sonra duydum ki hastalanmış, hastanede yatmış ve eve çıkmış. Ziyaretine gittim. Kapıdan girince ortamı gördüm ve öyle bir moral bozukluğuna uğradım ki anlatamam. Kocaman Amcabey yataklara düşmüş, bir taraftan bir tarafına dönemiyor. Belinden rahatsız, "*Geçmiş olsun, acil şifalar versin*" dedim. Başını döndürebildiği kadar döndü ve "Allah razı olsun" dedi. Yüzü duvara dönük biraz konuştuk, ama ne kadar dursam konuşsam huzurum yok, moralim bozuktu. Hasta ziyareti kısa olur, klişeleşmiş sözünden sonra müsaade isteyerek ayrıldık. Çok zaman aralamadan öldüğünü duydum. Cenaze namazına defin işlerine ve taziyelere katılarak Amcabeyle yollarımız bu dünyadan ayrılmış oldu. Bizler memnunduk, inşaallah mevlamızda memnun olur.

Ruhun şad olsun Amcabey abimiz. Amin.

Harun
ŞEKER

ÖRNEK OLMAK MI? İBRET OLMAK MI?

Bir hafta sonuydu. İçime gelen his şöyleydi: Hadi Amcabey'i ara ve kahvaltıya geleceğini söyle dedi. Erken kalktığım için herkesi de erken kalktı sanmak böyle olmalı, telefonla aradım: "Hocam sende kahvaltı yapmak istiyorum müsaitseniz" dedim. "Harun, sen misin? Bilemedim" deyince, "Evet, benim hocam" dedim. "Tabi gel, ne zaman gelirsin" deyince, saate baktım, henüz saat sekiz idi. Biraz utanıp, yutkunduktan sonra iki saate gelirim dedim.

Bu kadar erken arayıp, hafta sonu hem de kahvaltıya geleceğim dediğim için utandım. Meğer vakit çok erkenmiş. Biraz

oyalandım, sonra otobüs güzergâh değiştirmiş. Neyse ki otobüs uzun bir aradan sonra geldi. Nihayet "**Özalkent**" yazısı olan araca bindim.

Otobüste hocamın "**Çıranın burnunu silmek**" adlı yazısını birkaç kez zihnimden geçirdim. Çok güzel şeylere değinmiş, gazetede yayınlanmadan yıllar önce bize de okumuştur. Bir de çok zor durumda üniversiteye hazırlanırken, bana "**insanların iki seçeneği var; ya örnek olmak, ya da ibret olmak**" demişti. Biz seçeriz ne olacağımızı demiş, kendimi anlamama yardımcı olmuştu.

Otobüs hocamın evinin yanında durdu. Birkaç simitle zile bastım. Beni severdi, kapıda "hoş geldin" dedi ve sofraya buyur etti. Yenge hanım da patates haşlamış, yumurta kekik vs çok harika bir sofraya vardı. "Kuru yavan, acı soğan, otur bakalım" dedi. Hocam kusura bakma, erken rahatsız ettim ama içimdeki ses beni çok rahatsız etti, hadi hocanı ara ve kahvaltıya geleceğim dedi. Valla kendimi durduramadım, onun için aradım dedim. Ancak sanki bugünlerin gelecekte ayrı bir yeri olacağını hissetmişim adeta. Sık sık değişik yerlerdeki yazılarımdan dolayı tebrik eder, beni gayretlendirirdi. Hatta daha küçük yaşta Konya'da gazetesinin birinde (sanırım Kon-

Merhaba
Akademik Sayfalar

ya Postası) bir şiirinin yayınlandığını söylemişti. Bu şekilde yazan ve araştıran kimseleri takdir eder ve teşvik ederdi.

Bilgisayar alıp, öğrendi ve bazı gazete ve dergilere yazı göndermeye başladı. Aslında bir anı kitabı hazırlamayı çok istiyordu, ama zaman yetmedi galiba. Önceki yıllarda hayatını biyografi şeklinde yazıya aktarınca; “senin yaptığını bizler de gençken yapaydık, şimdi geçmişle ilgili daha çok bilgimiz olurdu” diye hayıflanmıştı. “Bizim yapamadığımızı sen yapıyorsun, teşekkür ederim” demişti.

Kahvaltı sonrası hocam da yengem de çok mutlu olmuş, Amcabey; “Allah razı olsun, kendimizden biri gibisin” demişti. “Amcanı, Mustafa Şeker Hoca’yı bir ziyaret edemedim, ama gideceğim” dedi. Tekrar beklerim demişti. Sanırım (2014) Kasım ayıydı.

İki ay kadar sonra ziyarete gittiğimde, rahatsız olduğunu gördüm. Sesi az çıkıyor, yatakta yatıyordu. “Belimde kireçlenme olmuş” demişti. Çok az konuşup, geçmiş olsun diyerek ayrıldım. Sonra hastaneye yatmış, oraya gittim. Yenge hanım başındaydı. Epeydir, konuşmamış, beni görünce biraz kendine geldi. Biraz konuştu, ama çoğunlukla gençliğine gidiyor, bazen kendini farklı yerde görüyordu. Sonra yengeye bizi rahat bırak dedi. Yenge Hanım gidince, tekrar daldı gitti. Beni gördü, bir şeyler diyecekti, “iyi ol da yaylaya gidelim” dedim. “İnşallah” dedi. Tekrar daldı, sonra uyandı ve hanımına kaynakasının ismini söyleyerek, “Mehmet Dünder’in kızı, gel” dedi. O da “buyur, buyur” deyince, “Aya-

Hasan Hüseyin Yılmaz, eşi Ayşe Yılmaz.

ğimdaki ayakkabıyı çıkar” dedi. Ayağında ayakkabı yoktu. Neyse su içmek istedi. Yenge ben içireyim dedi. Yok, ben kendim içirim dedi ama bardak elinde kaldıramadı, tekrar daldı. Sonra bir uydum içti, tekrar uykuya daldı. Aslında basit bir bel kireçlenmesi olarak baktığım için iyi olacağını bekliyordum. Yarın tekrar gelirim diyerek ayrıldım. Yarın olunca arkadaşlar gitmiş onlar olunca kalabalık olmasın yarın gideyim dedim. Oysa ertesi gün vefat etmişti.

Allah rahmet etsin. Kendisi örnek olmayı seçmişti. Örnek insan. Bu örnek insanın hayatını yıllar önce yazıya şöyle aktarmıştım:

GEZLEVİLİ HASAN HÜSEYİN HOCA (AMCABEY)⁽¹⁾

Babası **Cennetlerden Süleyman oğlu Bayram**'dır. Annesi ise **Ahmet Hocalar'dan Halil Efendi'nin kızı Anakuz**'dur. Babasının dedesi **Kestek Hüseyin**'dir. Amcalarını savaşlarda kaybetmiş. Çanakkale'de Hüseyin ve Abdullah amcalarını, Afyon cephesinde ise İbrahim şehit olmuştur.

Hasan Hüseyin Yılmaz Hoca, 1940 yılında **Hadim-Gezlevi (Korualan)**'de doğar. Süleyman, Meryem, Zeynep ve Ayşe kardeşleridir.

İlkokulu doğduğu yerde bitirir. Hayvancılık ve bahçecilikle uğraşır. Bu arada bölgenin değerli hocası Mehmet Efendi'den Arapça ve Kuran-ı Kerim dersi alır. **Gezlevi Molla Mehmet**, Gezlevi bölgesinde pek çok öğrenci yetiştirmiştir. El yazısı çok güzel olan Mehmet Efendi'den yazıyı öğrenmeye gayret etti.

Hasan Hüseyin Yılmaz Hoca, bu günleri şöyle anlatmaktadır: "Gezlevi Molla Mehmet Efendi'den Osmanlıca metinleri sayfalarca yazardık, seçtiği metinler meşhur şairlerden olurdu. Hatta aklımda kalanlardan biri şu idi:

*Bir gümüşten kal'a gördüm
Anda hapsolmuştu âb*

(1) Editör (S.C.) Notu: Daha önce neşredilen bu yazı tarafımızdan tashih edilerek yeniden yayımlanmaktadır. Bknz: Harun Şeker, "Gezlevili Hasan Hüseyin Hoca", Hakimiyet (gazetesi), 22 Ağustos 2011.

*Attı zerrin topunu fethetti
âfitâb."*

Hasan Hüseyin Hoca, on beş yaşına kadar köyünde kalır. Başka yerlerde okumak istese de annesi yanından ayırmak istemez. Onu kırmak istemediği için okumaya gitmez. Annesi vefat edince, yokluğuna çok üzülür, köyden uzaklaşmak ister.

Arkadaşı şair **Halil İbrahim Sakarya**'nın (1941)⁽²⁾ önerisiyle, Konya'ya gitmeye karar verir. Araba olmadığı için yürüyerek Hadim ilçesine gelir. Orada bir araba denk gelince, Konya'ya gelir. Konya'ya gelince kalacak yer yoktur. Kayalı Park'ta bir akşamüstü ne yapacağım diye kara kara düşünürken, hemşerisi **İsmail Kılınç**, bunu görür; "Ne beklersin burada yalnız başına, **Köse Ali**'nin evine git. Orada diğer arkadaşlar da var" der. O geceyi arkadaşlarıyla orada geçirir. Sonra amele olarak çalışırken, köylüsü **Müsevvit Mehmet Ulucan**'a bir kurs bulmasını ister. O da bulunca hemen söyleyim der. Amelelik işlerine devam ederken, Müsevvit babasına bir mektup yazar. Bu çocuk benim yanımda merak etme, biraz para ve yatak gönder der.

(2) Editör (S.C.) Notu: Halil İbrahim Sakarya; 1941 yılında Konya-Hadim Korualan (Gezlevi) Kasabasında doğdu. İlkokulu Kasabasında, Ortaokulu Hadim'de, öğretmen okulunu Akşehir'de bitirdi. 1983'de Uludağ Üniversitesi Eğitim Yüksek Okulu'ndan mezun oldu. Mardin, Konya ve Bursa illerinde 35 Yıl öğretmenlik ve yöneticilik hizmetlerinde bulundu. 1996'da Bursa Merkez Dumlupınar İlköğretim Okulundan emekli oldu. Şiir yazmaya ilkokul sıralarında başlayan şairin şiirleri ilk defa 1970'li yıllarda "Diyabet Gazetesi" inin değişik sayılarında yayımlanmaya başlamıştır. Daha sonraları, çeşitli ilköğretim ders kitapları, şiir antolojileri, dergi ve gazetelerde yayımlanmıştır. İlk şiir kitabı, 1991 Yılında MEB Yayınlarında "Ben Öğretmenim" adıyla yayımlanmıştır. Yazarın "İbret Levhaları" adlı kıssaları içeren kitabı ile "Korualan, Şiirlerle Aşık Ömer Diyarı Gezlevi" adlı kitapları Haziran 2008'de basılmıştır. Halen Bursa İli Yıldırım İlçesinde ikamet etmektedir. Evli, birisi kız üç çocuk babasıdır.

Bu arada Yeni Kur'an Kursu'na (şimdiki Topraklık Kur'an Kursu) Ulucan gönderir, o da kayıt olur. Buradaki hocalarından, **İbrahim Dinç'ten, Bozkırlı Muhittin ve Ziya Candan** kardeşlerden dersler alır. Tekâmülü burada bitirir. Bir Ramazan'da **Akören-Alan Köyü**'nde imamlık yapar. Başka bir Ramazan'da da **Aydın-Balta Köyü** ve **Tire**'de görev yapar. 1959 yılında **Mersin-Erçel Köyü**'nde fahri talebe hocalığı yapmaya başlar.

1960 yılında İhtilal zamanı askere gider. Denizli ve İskenderun'da askerliğini yapar. 1962 de askerlik biter, ancak kurslar kapandığı için hoca köyüne döner. Köyde **Ömer Tokay**'ın önerisi ile **Korkuteli** ilçesine gider. Eksik kalan dersleri, **Kalaycı Hoca Efendi** namıyla tanınan, **Mehmet Oral**'dan akâid, mecemi, usul-i fıkıh derslerini tamamlar. Fahri talebe hocası olarak **Eğri-Şehköyü ve Koçular köylerinde** birer yıl daha çalışır.

Bu arada 1964 yılında Yalvaç'ta imamlık sınavı açılınca, devlet kurumlarında çalışmaya karar verir. Buradaki sınavı yüksek başarıyla kazanınca **Sücutlü Kasabası Harman Mahallesi**'ne imam hatip olarak atanır.

Çumralı Mehmet Dünder'in kızı Ayşe ile evlenir. Burada iki yıl çalıştıktan sonra, 1966 yılında **Çumra Kır Mahallesi Camii**'ne tayin olur. Burada on iki yıl boyunca hem imamlık yapar, hem de öğrenciler yetiştirmeye devam eder.

1976 da **Akşehir Tuzlukçu**'ya tayin olur. On yıl kadar da burada görev yapar. 1986 yılında emekliye ayrılır. Çok iyi Osman-

lıcası olduğu için bunu değerlendirmek ister. Ertesi yıl bir Sahaf dükkânı açar, eski metinleri de çevirmeye başlar.

"Amcabey" adıyla çok tanınır ve beğenilir. Konya'nın üç sahafından biri olarak, uzun bir süre çalışır. On beş yıl gibi bir süre sahaflık yaparken bir yandan da gelen öğrencileri okutur. Şartlar gereği sahaflığı bırakır.

Hasan Hüseyin Yılmaz, çevresi tarafından çok sevilip sayılan, sohbeti can kulağıyla dinlenen değerli bir hocamızdır. Âşık Ömer hayranıdır. Şuan belirli zamanlarda kitapçıları ve sohbetleri takip eder. Bir oğlu ve bir kızı vardır. Konya- Özalkent Mahallesi'nde oturmaktadır. Çeşitli gazete ve dergilerde yazıları ve şiirleri yayınlanmaktadır. Anılarından oluşan bir eser bastırmayı düşünmektedir.

ÇIRANIN BURNUNU SİLMEK

O zamanlar her evde gaz bulunmazdı, bulunsa da istediğin zaman kullanmazdın. Anam yaktırmazdı. “Nelik, netelik, şorada bir şey bulunsun, insanın geleni gidene olur. Bir hastaya sağa lazım olur” derdi. Eskiler öyleydiler, onlar ellerine geçen her şeyi hemen kullanmazlardı. Belki bir gün ya kendine ya da bir komşuya lazım olur düşüncesiyle, bir kenarda onu saklardı.

Bir keresinde köye kaymakam gelmişti. İkrâm edilecek kahvenin şekeri, aranmış taranmış bütün köyde bulunamamıştı. Ne yapsak, ne yapsak diye ellerini ovuşturarak ilgililerin imdadına **Hacı Hüseyin** yetişmiş. On sene önce askerden getirdiği şekeri hatırlayarak, getirmiş ve böylece sorun çözülmüş, kaymakama şekerli kahve sunulabilmişti.

Evet, gaz yağı yoktu, olduğu zamanda lambada yakılmazdı. Lamba çok lüks sayılırdı. Işığı biraz fazlaydı ama bir litre yağı hemen biterdi. Bu yüzden genelde **idare** kullanılırdı. Adı üstünde idare idi. Deposu doldurulunca hiç olmazsa 3-5 gün giderdi, bizim evde. İdare yandığında, lüks yanmış gibi sevinirdik. Lüksü ilk komşunun oğlunda görmüştük. İlçede iki yıl terzilik öğrenip, gel-

miş ve evlerinin bir gözünü çalışma odası yapmıştı. Akşamları çalışırken lüks yakar ve ışığı parlak bir şekilde dışarı vururdu.

Çoğunun idaresi bile yoktu, gaz bulsa idare yok, idare bulsa gaz yoz. İlaç gibi böyle günler gelip geçmişti.

Şairin dediği gibi;

*Bilmeyenler ne bilsin çıra nedir,
çam nedir,*

*Çekmeyenler bilir mi hiç tasa
nedir gam nedir”*

Evet, idaresi olmayanlarda **çıra** yakardı. Bugün çirayı çoğumuz belki bilmez hani hikâye meşhurdur; yöneticinin biri ilçelere yazı göndermiş, ısınmak için ne yakıyorsunuz, halk ne kullanır diye, ilçe yöneticisi yazmış, “kömür, odun, saman, tezek” demiş. Vilayetten sormuşlar: “tezek nedir, kalorisi nedir?”

İlçeden cevap gelmiş, “tezek b....tur, kalorisi yoktur” diye.

Onun gibi bizde soralım **“çıra nedir?”**

Sözlüklerde cevaplanmış; çıra, reçineli ağaçların yağlı odunu, ufak parçalara bölünüp tutuşturmada kullanılır. Burada aydınlanma aracı olarak da kullanılır dememiş, oysa kullanılır.

İşte gaz olmadığında, evde bu çıra kullanılır, ahıra hayvanlara

yem vermeye onunla gidilir, ocakta pişen yemeğe bakmak için tencerenin üstüne biraz yaklaştırılır... Güzel kokulu alev alev yanışı var da, isi çok felaket, hele odanın içine giderse, gel keyfim gel, isten nerde ise durulmaz olur.

Oysa öğrenci dersine o ışıkta çalışacak, nine örgüsünü gelinlik kız çeyizini o ışıkta hazırlayacak. Evde akşam sonu yapılan bütün işler onun ışığında yapılacak, bu kadar önemli ve gerekli. Yani hayatın olmazsa olmazı mutlaka ışık olacak efendim, çıra yanacak.

Anam⁽¹⁾ kitap okutmasını çok sever, kendisinin okumayışına pek hayıflanırdı. Evde okur-yazar tek kişi ağabeyimdi, bu yüzden itibarlı sayılırdı. Ocakta bir kütük çıtır çıtır yanarken, çirayı tutan da ocağa yakın oturur, böylece çiranın isi de bacaya giderdi.

Böyleyken herkes mutluydu, okunan kitaplar **Sîretü'n-Nebî, Envâr'ul-Âşıkîn**⁽²⁾, Battal Gazi, Eba Müslim Horasani, Hz. Ali'nin Cenklere olurdu. Bazen de Aşık Garip Sürmeli Bey, Beybörek ile Akkavak Kızı ve Aşık Kerem okunurdu. Anam Kerem'e çok acırdı, ne vardı sanki bir keşiş kızına gönül verecek, dağ tepe onun peşinden koşacak derdi. Sonra da gönül bu ferman dinlemez, deler

diyerek ona acırdı.

Hele Kerem'in arkadaşı Sufi ile Aslı'nın peşinden giderken gördüğü bir dağı, İsfahan dağlarına benzetip söylediği beyitler:

“Şu karşiki yüce dağlar, acep bizim dağlar mı ola,

Ak türçekli benim atam, oğul derde, ağlar mı ola”

okunurken gözyaşlarını tutamazdı. Çünkü Filistin Kanal Muharebeleri'nde İngilizlere karşı savaşırken şehit düşen babası⁽³⁾, son mektubuna bu mısraları yazmış. Bunları bize defalarca anlatmıştı, böyle gecelerde anam yolda belde olanlara sahrat ağzında

(1) Editör (S.C.) Notu: Anakız Yılmaz; Ahmet Hocalardan Halil Efendi'nin kızıdır.

(2) Editör (S.C.) Notu: Envarul Aşikin (veya Âşıkların Nurları), Osmanlı döneminde meşhur olan dini ve didaktik bir eserdir. Muhammed Bican Yazıcıoğlu'nun (vefatı 1451) Meğarib'ül Zeman adlı Arapça eserinin tercümesini kardeşi Ahmed Bican Yazıcıoğlu (vefatı 1465) yapmıştır. Çok yönlü olan eserin önemli bir yanı, güzel bir üslupla ve değişik bir metodoloji ile Peygamberler Tarihi'ni de vermiş olmasıdır. Ayrıca bkz: Mustafa Uzun, “Envarul-Aşıkîn”, Diyanet İslam Ansiklopedisi, c: 11, s: 258-260.

(3) Gezlevi (Korualanlı) Ahmet Hocalardan Halil Efendi.

Lüks, lamba, gaz lambası ve idare.

“serhat hudut” olanlara nöbet bekleyenlere dua ederdi.

Bu uzun gecelerde ırılar tazelenir, biten ıranın yerine yenisi yakılırdı. Çıra yanarken ucunda bir kömürleşme meydana gelir, bu da ıranın ışığını azaltırdı. O zaman birisi ıra tutanı uyarır **“ıranın burnunu sil”** derdi. ıranın ucu sert bir yere sürtülür kömürleşen bölüm düşerdi. Tıpkı sigarının külünün düşürülme-

si gibi, böylece ıranın burnu silinmiş olurdu.

Saat yoktu vaktin nerelerde olduğu pek bilinmezdi ama gözler küçülmüş, bakışlar yorulmuştu. Okuyanda da, dinleyenlerde de yorgunluk kendini belli ediyordu Yarın hayat kaldığı yerden devam edecek, damların karı kürenecek, yollar açılacak, mallar suya çıkarılacaktı.

Erkekler gurbette çalışmakta olduğundan, bütün işler kadınlara ve çocuklara kalmıştı. Kış günü işleri idi, bunlar ihmale gelmezdi, mutlaka yapılmalıydılar. Odun, ıra, su-suvat. Burada hayatın bir parçasıydılar ve böylece sürüp gidecekti hayvanlara saman, sobaya odun, efendim horantaya aş gerekiyordu. Bu şimdiye dek böyle olmuş ve daha da olacaktı.

İnsanlar yazacaklar, çiçekler, geçmişten ve gelecekte bir şeyler bulup, okumaya çalışacaklar ve bu böyle olup gidecek.

İdare ve fener.